

Rektorsrollen

Jag har frågat nyss inskrivna förskoleklass elever, alltså sexåringar, vad de tror att en rektor gör i skolan. Svaren har varit varierande. "Rektorn bor på skolan, jobbar med papper, bestämmer över lärare och skäller på barn. Rektorn brukar köpa blommor till någon, rektorn ska gå omkring och vara fin, rektorn kontrollerar att barnen är snälla och bestämmer vilken mat barnen ska få. De små eleverna som inte har storasyskon i skolan är i regel inte lika säkra.

Men det finns någonting som de yngsta eleverna ännu inte vet, nämligen att rektorn är den viktigaste chefen i Sverige.

Samtidigt finns det rektorer som själva upplever sin roll som övervärderad. En rektorsroll är dock lika lite övervärderad som pilotens roll i ett flygplan, busschaufförens roll i en fullsatt buss eller kaptenens roll på en Finlandsfärja.

På senare tid har dock någonting hänt, allt fler har börjat lägga märke till skolans chef.

Säkerligen är de låga resultaten i många skolor en av anledningarna, eftersom det i förlängningen leder till att arbetsgivarna inte får den arbetskraft de söker. Man har börjat diskutera de förutsättningar rektorer har för att kunna genomföra uppdraget. Den diskussionen är ett nödvändigt steg i debatten om hur skolresultaten i stort kan förbättras.

I boken upprepar jag mig många gånger om rektorns betydelse för skolans alla resultat.

Värna om grunduppdraget

Det jag skriver om här bygger på min egen personliga erfarenhet, en dos bondförnuft, magkänsla och evidens – allt från Vykotskij och Piaget till modern skolforskning. Det var ibland svårt att avgöra vilka forskningsresultat jag och min skola borde ta till oss men jag har haft stor glädje av det jag har läst om utvecklingsteorier, kognitiv psykologi och hjärnforskning.

Min arbetsmetod har varit ganska enkel: kavla upp ärmarna. Det är bättre att göra än att prata, vrida och vända på alla detaljer eller älta. Dyrbar arbetstid måste användas till görande om det ska bli någon skillnad. Det är dock viktigt att görandet är grundligt genomtänkt.

Jag har under årens lopp sett olika pedagogiska projekt och trender passera. Ibland kändes det som att vandra i en djungel med en machete, jag fick ta i för att kunna sortera och prioritera mellan det kommunala och det statliga uppdraget. Ibland var jag också tvungen att tacka nej till hjälpande händer från föreningar och projekt av olika slag och helt enkelt stå stadigt på skolans golv. Om jag hade öppnat dörrarna för alla som ville hjälpa till, hade mitt arbete blivit övermäktigt. Jag ville inte riskera kontinuiteten i skolans grunduppdrag.

Var vaksam!